

Arrest

nr. 153 617 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE POURCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 oktober 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in, als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

1.2 Op 3 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden

beslissing, die op 9 april 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.10.2014 werd ingediend door:

Naam: E(...) Voorna(a)m(en): S(...) Nationaliteit: Afghanistan
Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :

- *Interimcontracten van NV T-Groep voor de periode 10.11.2014 – 16.11.2014, 17.11.2014 – 23.11.2014, 01.12.2014 – 07.12.2014 , 15.12.2014 – 21.12.2014 en 22.12.2014 – 28.12.2014 op naam van de referentiepersoon en haar zus*
- *Rekeninguittreksels als bewijs van loon van de zomervakantie voor de maand augustus 2014*
- *Simulaties van belastingberekening inkomsten 2013 van de referentiepersoon*
- *Inkomsten en aanslagbiljet van de ouders van de referentiepersoon*
- *Circulaire cheque met de kinderbijslag voor betrokkene*

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, betrokkene kennelijk slechts zeer occasioneel de kans krijgt om in interimverband te werken en er verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige kans op tewerkstelling of bestaansmiddelen wordt aangebracht, is met de voorgelegde documenten niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Met het inkomen uit de kinderbijslag kan geen rekening worden gehouden overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. De voorgelegde documenten van de ouders of de zus van de referentiepersoon kunnen niet in rekening worden gebracht om vast te stellen of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het is immers de Belg die zich wenst te laten vervoegen die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Zoals het er nu naar uitziet hebben betrokkenen, indien ze dit zouden aanvragen, eigenlijk al recht op bijstand door het ocmw. Het is uiteraard de bedoeling dat de Belg aantoonde over bestaansmiddelen te beschikken waardoor dit kan voorkomen worden, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan. De beheefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid is in deze overbodig. Het inkomen dat ten grondslag ligt aan de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zijn dusdanig onregelmatig en onstabiel, dat het eigenlijke bedrag dat hoort te beschikking niet de hoofdreden tot weigering is.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken (...)

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar synthesesamenvatting in dit verband het volgende uiteen:

“(…) 2. Verweerder stelt dat eigenlijk een behoeftenanalyse conform art. 42§1, lid 2 Vw. overbodig is zodat:

“het eigenlijke bedrag dat hoort te beschikking (tekst onduidelijk!) niet de hoofdreken tot weigering is.”

Art.42 §1 al.2 Vw. voorziet:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen ... niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden....”

Vooreerst, er staat hier duidelijk “ ... en van zijn familieleden “ zodat zowel de referentiepersoon als diens familieleden in beeld moeten komen.

Op basis van een onduidelijke argumentatie, stelt verweerder de behoeften in het gezin van verzoeker niet eens te moeten onderzoeken, terwijl de wet die verplichting wel degelijk oplegt:

- Eerst moet nagekeken worden of de betrokkene al of niet boven de ‘ 120 % - norm’ uitkomt*
- Is dit niet het geval, dan moet alsnog een analyse van de behoeften – de facto het inkomen en het uitgavenpatroon binnen het gezin – uitgevoerd worden.*

Zie onder meer: RvV 29 maart 2012, nr.78.310.

De stelling van verweerder is bovendien in strijd met de wet en met de ratio legis van deze wetgeving. De bedoeling is dat steeds onderzocht wordt, aan de hand van het criterium van 120% van het bedrag van de maatschappelijke integratie, of de betrokkene actueel of in de nabije toekomst geen beroep zal moeten doen op sociale bijstand, ten laste van de Belgische Staat.

Wanneer de betrokkene, met de referentiepersoon, woonachtig is in het gezin van de ouders met broers en zussen, dan moet verweerder hoe dan ook een volledige analyse maken van inkomsten en uitgaven binnen dat gezin, aan de hand van de aan verweerder voorgelegde bewijsstukken.

Zo blijkt in casu dat volgende personen inkomsten hebben:

- *Vader A(...): tewerkgesteld bij de gemeente:
Grosso modo +/- 2.000 € + 500 € extra's/maand hetzij netto 2.500,00 €/mnd*
- *Moeder L(...): ingevolge vast contract vanaf 11/2014
Netto bijna 1.600,00 €/mnd*
- *Inkomsten studentenarbeid An(...), S(...) & As(...):
uiteeraard in beperkte mate, gelet op de
mogelijke impact op kinderbijslag: p.m.
(Zij genieten tevens van studietoelagen, waarvan
blijkbaar geen stukken werden voorgelegd)*

Anderzijds is er vooral de hypothecaire lening als uitgavenpost 1.073,61 €/mnd

Deze gezinssituatie is vast en, zeker, gelet op de recente tewerkstelling van moeder, werd het gezamenlijk inkomen fors verhoogd, wat uiteraard bijdraagt tot de financiële onafhankelijkheid van dit gezin en het absolute gebrek aan noodzaak tot bijstand van het OCMW.

Wanneer de referentiepersoon effectief in het oorspronkelijke gezin woont, al is het door de hogere studies, dan is de uitgavenzijde zeer beperkt (beperkt tot aankoop van persoonlijke spullen) als vaststaat dat de beide ouders een vaste en degelijke tewerkstelling hebben.

Als er weinig uitgaven zijn, dan dient ook de inkomstenzijde anders geanalyseerd te worden: minder uitgaven betekent dat inkomsten in verhouding minder hoog mogen zijn om toch nog aan het criterium te beantwoorden.

Verweerder heeft ten onrechte de behoeftenanalyse uitgesloten. Dit gezin realiseert gezamenlijk (enkel vader en moeder) meer dan 4.000 € netto per maand en verweerder heeft dit natuurlijk ook wel opgemerkt. De studerende kinderen genieten de kinderbijslag, studietoelagen (in de mate van het inkomen van de ouders) en loon voor studentenarbeid.

Door aldus te beslissen heeft verweerder ook het art.8 EVRM miskend, in casu het ruimere gezin bestaande uit de vader en de moeder van de referentiepersoon, diens broers en zusters én verzoeker als echtgenoot (zie attest samenstelling gezin).

SAMENVATTING v/h middel:

(...)

2.

Er is wel degelijk een behoeftenanalyse nodig conform art.42§1, lid 2 Vw. waarbij verwezen werd naar rechtspraak van de Raad en naar het strijdig zijn, niet alleen met de voormelde wettekst, doch ook met de ratio legis ervan.

In het verzoekschrift werden dan de inkomsten van de verschillende personen die deel uitmaken van het gezin, overlopen alsook de uitgaven, waaronder voornamelijk de hypothecaire lening.

Afhankelijk van inkomsten en uitgaven binnen het gezin kan de conclusie zijn dat de referentiepersoon minder inkomsten kan en mag hebben omdat het uitgavenpatroon eerder laag is.

In casu realiseert het ruime gezin aan de inkomstenzijde iets meer dan 4.000 € netto/maand.

Nota met opmerkingen verweerder:

(...)

Verweerder verwijst naar een arrest van de Raad van state met nr. 203955 dd. 23/04/2015 om te stellen dat de inkomsten van de schoonouders (dhr. en mevr. S(...) A(...) en L(...)) niet in aanmerking mogen genomen worden.

Er is geen behoeftenanalyse nodig, want de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn te onregelmatig en te onstabiel zodat die analyse overbodig zou zijn, met verwijzing naar een arrest RvV nr. 126.089 dd. 23/06/2014.

Replik verzoeker:

(...)

2.

Verzoeker, verblijvend in het gezin van zijn echtgenote met diens ouders, broer en twee zussen, heeft gesteld dat de "voldoende bestaansmiddelen" van de referentiepersoon (mevr. A. S(...)) in concreto moeten onderzocht worden:

- *Eerst door na te gaan of de bestaansmiddelen al dan niet boven de 120%-norm uitkomen*
- *Daarna, als dit niet het geval is, door een behoeftenanalyse te verrichten, wat betekent dat zowel de inkomsten als het uitgavenpatroon binnen het gezin waarin men leeft, onder de loep wordt genomen.*

▪

Lees het arrest RvV met nr. 78.310 dd. 29/03/2012:

"De Raad laat voorts gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42§1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hier over niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42§1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoeftenanalyse heeft uitgevoerd." Aldus stelde de Raad de schending van de materiële motiveringsplicht vast.

Lees het arrest RvV nr.119.324 van 21 februari 2014:

“ ... Een behoeftenanalyse blijkt niet. Uit de duidelijke bepaling van art.42§1 tweede lid Vw. volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van verzoekers, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht, niet voldoende zijn aangetoond ...”
Desnoods moet de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen doen overleggen door de betrokken vreemdeling of zelfs door de Belgische overheid. Dit is wat de wet zelf voorschrijft.

Verweerder houdt toch voor dat hij niet gehouden was tot een behoeftenanalyse omdat de voorgelegde inkomsten te onregelmatig en onstabiel waren en verwijst hiervoor naar het arrest van de Raad nr. 126.089 dd. 23/06/2014.

Echter, in het door deze Raad behandelde dossier waren de enige bewijzen van inkomsten deze uitgaande van het interimkantoor waarvoor de referentiepersoon werkte.

Deze Raad motiveerde:

“Evenmin was de verwerende partij bij gebreke aan regelmatige bestaansmiddelen er toe gehouden een behoeftanalyse in toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet te verrichten.”

waaruit afgeleid werd: geen regelmatige bestaansmiddelen, geen behoeftenanalyse. Dit standpunt is fout.

Art. 42§1, alinea 2 Vw. laat geen andere lezing mogelijk dan deze die een analyse noodzakelijk maakt van de “eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden...”, wanneer de referentiepersoon te weinig stabiele of regelmatige bestaansmiddelen kan aantonen.

Wat waarschijnlijk meegespeeld heeft in de redenering van de Raad, in het arrest nr. 126.089, is de vaststelling dat hoe dan ook verweerder niet gehouden was tot die behoeftenanalyse want de verzoeker “toont niet aan dat de relatie met zijn partner meer dan 2 jaren is van start gegaan voorafgaand aan de aanvraag. Dit op zich volstaat om de beslissing te schragen.” (...)

3.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij in dit verband het volgende:

“Aangaande verzoekers kritiek in verband met de behoeftanalyse, stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat die op basis van de voorgelegde documenten kan uitgesloten worden. De aangehaalde reden is dat de beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon dusdanig onregelmatig en onstabiel zijn dat die niet in aanmerking dienen te worden genomen. Dit standpunt werd volledig gesteund door Uw Raad in het arrest nr. 126.089, d.d. 23 juni 2014, als volgt geoordeeld:

“Uit het administratief dossier blijkt dat de enige bewijzen van inkomsten van de partner van de verzoeker loonbrieven zijn uitgaande van een interimkantoor. De verwerende partij merkt in casu terecht op dat interim arbeid niet in casu als stabiel en regelmatig kan worden beschouwd. (...) Evenmin was de verwerende partij bij gebreke aan regelmatige bestaansmiddelen er toe gehouden een behoeftanalyse in toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet te verrichten.” (RvV nr. 126.089, d.d. 23 juni 2014).

De schending van artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet werd niet aangetoond.”

3.3 De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op de artikelen 40ter en artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het tweede lid van voormeld artikel 40ter luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- (...)"

Voormeld artikel 42, § 1, tweede lid luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

In casu diende de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in in functie van haar Belgische echtgenote. Overeenkomstig voormeld artikel 40ter, tweede lid dient de referentiepersoon, in casu de Belgische echtgenote van de verzoekende partij, aan te tonen dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt in dit verband verwezen naar bewijzen die werden voorgelegd, maar vervolgens gesteld dat blijkt dat deze (bestaansmiddelen) noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn, waarna uiteengezet wordt waarom de gemachtigde meent dat niet afdoende is aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt (op het ontoereikend karakter wordt niet verder ingegaan).

De verzoekende partij voert in haar synthesesmemorie weliswaar de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en zij wijst op de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden waarin gesteld wordt dat met kinderbijslag volgens voormeld artikel 40ter geen rekening kan gehouden worden, en dat ook met de inkomsten van de ouders of zus geen rekening kan worden gehouden, omdat deze niet de referentiepersoon zijn, maar gaat op deze vaststellingen van de gemachtigde (in het licht van voormeld artikel 40ter) niet verder in, zodat de Raad zich over de betrokken onderdelen van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet kan uitspreken en zodoende slechts kan vaststellen dat de verzoekende partij eraan met het door haar gevoerde betoog geen afbreuk doet.

In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vervolgens ingegaan op de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarbij het volgende wordt gesteld: *"De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid is in deze overbodig. Het inkomen dat ten grondslag ligt aan de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zijn dusdanig onregelmatig en onstabiel, dat het eigenlijke bedrag dat hoort te beschikking niet de hoofdreden tot weigering is."*

In dit verband wijst de verzoekende partij er in de eerste plaats op dat de motivering van de gemachtigde onduidelijk is. De Raad stelt vast dat de zinssnede *"dat het eigenlijke bedrag dat hoort te beschikking niet de hoofdreden tot weigering is"* inderdaad geen correct Nederlands is en het niet geheel duidelijk is wat de gemachtigde precies bedoelt. In de mate dat uit het geheel van de zin zou moeten blijken dat de gemachtigde gemeend heeft dat het inkomen dat ten grondslag ligt van de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon dusdanig onregelmatig en onstabiel is dat het eigenlijke bedrag dat ter beschikking hoort te zijn niet de hoofdreden tot weigering is, en op grond daarvan zou menen dat een behoefteanalyse overbodig zou zijn – de Raad merkt op dat ook deze gevolgtrekking niet zonder meer duidelijk blijkt uit het betrokken onderdeel van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde niet duidelijk maakt op grond waarvan hij meent uit voormeld artikel 42, § 1, tweede lid te kunnen afleiden dat een behoefteanalyse overbodig zou zijn, wanneer – ongeacht de toereikendheid van de middelen (zoals hoger reeds gesteld, gaat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in het onderdeel met betrekking tot artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet verder in op het al dan niet toereikend karakter van de bestaansmiddelen en erkent de gemachtigde in het onderdeel aangaande de behoefteanalyse ook zelf dat het eigenlijke bedrag niet de hoofdreden tot

weigering is) – het inkomen dat ten grondslag ligt aan de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon “*dusdanig onregelmatig en onstabiel*” is.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de aangehaalde reden voor het feit dat de behoefteanalyse kan uitgesloten worden, is dat de beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon dusdanig onregelmatig en onstabiel zijn dat die niet in aanmerking dienen te worden genomen. De Raad stelt echter vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geenszins gesteld wordt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet in aanmerking worden genomen. Er wordt slechts gesteld dat een behoefteanalyse overbodig is, waarna zonder meer gesteld wordt dat “(h)et inkomen dat ten grondslag ligt aan de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon dusdanig onregelmatig en onstabiel (zijn), dat het eigenlijke bedrag dat hoort te beschikking niet de hoofdrede tot weigering is.” Naast de vaststelling dat, zoals hoger reeds gesteld, het niet geheel duidelijk is op welke manier beide zinnen zich ten opzichte van elkaar verhouden en of de gemachtigde bedoeld heeft dat de tweede zin de verklaring vormt voor de eerste, dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat de gemachtigde nergens aangeeft dat *in casu* sprake zou zijn van niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen.

Vervolgens verwijst de verwerende partij naar een arrest van de Raad waarin gesteld werd dat de gemachtigde er bij gebreke aan regelmatige bestaansmiddelen niet toe gehouden was een behoefteanalyse in toepassing van artikel “42ter” van de vreemdelingenwet te verrichten. In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat – naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwaarde hebben – de verwerende partij nalaat aan te geven op welke manier dit arrest een situatie betreft die vergelijkbaar is met die van de verzoekende partij *in casu*. In dit verband kan nog verwezen worden naar hetgeen de verzoekende partij in haar synthesesmemorie als repliek op de nota aangaande dit specifieke arrest aangeeft, waarbij zij wijst op het feit dat in het geval dat aan het betrokken arrest ten grondslag lag, de bestreden beslissing op zich reeds geschraagd werd door een vaststelling aangaande de partnerrelatie van de betrokkenen, een element dat *in casu* – waar het gaat om een huwelijk – in het geheel niet aan de orde is. Verder wijst de Raad samen met de verzoekende partij op de duidelijke tekst van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat een behoefteanalyse dient te worden doorgevoerd “(i)ndien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is”.

De Raad ziet niet in, en de gemachtigde in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden of de verwerende partij in haar nota met opmerkingen tonen niet aan, op welke manier uit de betrokken bepaling zou kunnen afgeleid worden dat een behoefteanalyse overbodig zou zijn wanneer bestaansmiddelen “*dusdanig onregelmatig en onstabiel*” zijn. Wanneer de vereiste bestaansmiddelen onbestaande zijn, dringt het onderzoek in toepassing van voormeld artikel 42, § 1, tweede lid zich weliswaar niet op (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807), maar *in casu* blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat wel degelijk bewijzen werden voorgelegd van bestaansmiddelen, die onder meer voortvloeien uit tewerkstelling. Zoals hoger reeds meermaals werd aangegeven, stelt de gemachtigde geenszins dat deze bestaansmiddelen in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet in aanmerking kunnen genomen worden, maar meent hij dat “*met de voorgelegde documenten niet afdoende (is) aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt*”, waarbij “*de voorgelegde documenten*” blijkens de bestreden beslissing doelen op de interimcontracten van de referentiepersoon, zijnde de echtgenote van de verzoekende partij. Zodoende kan niet anders dan vastgesteld worden dat het *in casu* een geval betreft waarin wel degelijk sprake is van op zich in aanmerking te nemen bestaansmiddelen, die echter niet voldoen aan de in artikel 40ter, tweede lid gestelde voorwaarde dat ze stabiel en regelmatig moeten zijn. Het niet voldaan zijn aan deze voorwaarde is blijkens de duidelijke tekst precies de voorwaarde voor de verplichting een behoefteanalyse door te voeren, zodat de gemachtigde in strijd met artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat een behoefteanalyse overbodig is.

Zodoende voert de verzoekende partij terecht aan dat de gemachtigde een behoefteanalyse had moeten doorvoeren en dat daarbij op grond van de bewoordingen van voormeld artikel 42, § 1, tweede lid zowel de referentiepersoon als diens familieleden in beeld komen. In dit verband kan er nog op gewezen worden dat de verzoekende partij reeds in het kader van haar aanvraag van 8 oktober 2014 gewezen had op haar concrete situatie, met name dat zij en haar echtgenote (de Belgische referentiepersoon) inwonen bij de ouders van haar echtgenote, waar ook nog drie andere broers en zussen inwonen, en dat zij reeds informatie had aangebracht aangaande de inkomsten van de ouders

en de kinderen (waaronder de referentiepersoon) en bepaalde uitgaven van het gezin. Ook in haar synthesesamenvatting gaat ze uitgebreid in op de concrete situatie van het gezin. De Raad merkt nogmaals op dat de gemachtigde zelfs gemotiveerd heeft aangaande bepaalde van deze stukken, maar daarbij oordeelde dat zowel met het inkomen uit kinderbijslag als dat van de ouders en een zus geen rekening kon worden gehouden in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, maar dat de Raad zich over dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing niet kan uitspreken, omdat de verzoekende partij er niet uitdrukkelijk op ingaat. Of de gemachtigde in het licht van voormeld artikel 40ter al dan niet terecht oordeelde deze inkomsten uit kinderbijslag in het algemeen (ongeacht of ze betrekking hebben op de referentiepersoon of op de andere kinderen in het gezin) en de inkomsten uit arbeid van de andere gezinsleden buiten beschouwing te laten, doet echter hoe dan ook geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde, na te hebben vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onregelmatig en onstabiel zijn, gehouden was een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet uit te voeren, hetgeen *in casu* niet is gebeurd.

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3.5 Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE